

i Diebliffet var til Stede, som det jo stundom var slet. For Hesten kan Formanden allerede nu gjøre det Samme. Han kan, naar der for Exempel foreligger Begjæring om Forholdstalsvalgmaaden i det Diebliff Balget skal foretages, lade undersøge, om Underskrifterne ere til Stede. Det staaer ikke bestemt i Forretningsordenen, at han skal gjøre det, han kan altsaa lade være. Her- efter vilde det blive saaledes, at naar Begjæringen een Gang faktisk foreligger, er Røsten i Orden, naar kun det førstnævnte Medlem under Begjæringen ikke stiller sig anderledes; han kan fastholde det og frasælge det; det er hans Eiendom, den Fuldmagt har han. Det er een ud af Forhandlingerne gennem mange Aar gaaet praktisk Erfaring fra min Side, der har fremkaldt dette Forslag, men det har ikke det Mindste at gjøre med, hvad her foreligger; thi alle disse Forslag ere jo kun baserede paa, at Thinget og selvfølgelig dets tilstedeværende Medlemmer skulle afgjøre det, der da følger efter. Det er kun rent indre Forretningsordens-Anliggender — ikke en Gang Afstemninger over Forslag til 3die Behandling — om Afslutning, om at fravige Dagsordenen, om at foretage en Afstemning, ved Navneopraab, om at faae Afstemning ved Røst, om at faae Forholdstalsvalgmaaden anvendt eller om med $\frac{3}{4}$ Stemmers Majoritet at bestemme, hvilke Forandringer i Forretningsordenen der skal ske. Men kun de i Thinget tilstedeværende Medlemmer skulle kunne stemme. Hele dette Forhold, som det ærede Medlem fandt Anledning til at blande ind her i Debatten for at forklare, hvorledes Medlemmet for Veile Amts 2den Valgkreds og hans Handling ikke stemmede med hans Forslag eller med hans Ord — hele dette Forhold ser saaledes ud, at det ikke har Spor med dette at gjøre, hvem der skal afgjøre, om et Udvalg skal se saaledes eller saaledes ud, enten de tomme Stole skulle afgjøre det eller Medlemmerne. Jeg haaber, dette er klart, og dersom altsaa det ærede Flertal, hvorfor det ærede Medlem er Ordfører, eller noget Medlem deraf har ladet sig vilde til det Forslag ved sin Misforstaaelse af mine Forretningsordensforslag i Fjor om de rent indre Forretningsordensanliggender, at en Del Underskrifter paa Begjæring om Forholdstalsvalgmaaden skulde være gyldige, selv om et Medlem i Diebliffet er oppe i Døseværkset eller udenfor, som om det angik Rigsdagsbeslutningerne eller Afgjørelse af Udvalg, maa han, forekommer det mig, nu staa op og sige, at denne hans Mening altsaa beror paa en Misforstaaelse, idet han troede, at naar Medlemmet for Veile Amts

2den Valgkreds (Berg) i Fjor kunde komme til noget Saadant — ja man forfæstede det og tog det ikke, — saa kunde vi ogsaa nu foreslaa Noget paa et helt andet Gebet, som er mange Gange værre. Saa komme vi dernæst til et andet Moment, som det ærede Medlem ogsaa mente, at Medlemmet for Veile Amts 2den Valgkreds havde gennemført, efter hans Mening noget meget Værrer end det, de Herrer her foreslaa, og det er det, at Medlemmet for Veile Amts 2den Valgkreds havde som Formand modtaget en 10—11 Stemmesedler ved Nedsættelsen af et Udvalg og ladet simpel Stemmeskerhed gjøre sig gjældende. Men dette ligger ligesaa lidt inde paa det Gebet, som her er Tale om. Jeg nævnte for og siger endnu, at dersom der af Folkethinget var reist Tvivl om Grundlovsmæssigheden af den i Aaret 1879—80 ved et Tilfælde indførte Forstaaelse af Forretningsordenen, saa vilde jeg som Formand have ladet Thinget afgjøre det, men jeg overtog det, som i længere Tid havde været Praxis i Thinget, og hvad enten det var 30 eller 10—11 Medlemmer, saa var det ikke for mig det Afgjørende, men det Afgjørende var, at alle disse 10—11 Medlemmer vare tilstede, ikke stemte ved Andre, men selv stemte, og det Princip har jeg tilvisse aldrig fragaet under mit Formandskab her i Thinget. Jeg har aldrig nogenstunde tilladt mig at modtage en Stemmeseddel, som en Mand skrev for et fraværende Medlem. Dersom ærede Medlemmer kunde sige, at jeg har gjort det, saa kunne de sige, at mine Handlinger ikke svare til mine Ord, men det ærede Medlem tager storlig fejl, hvis han tror det; i saa Henseende har jeg vaaget saa omhyggelig som muligt over, at Enhver, der tog Del i en Beslutning, selv var til Stede i det Diebliff, hvor Beslutningen skulde tages paa Thingets Begne. Altsaa turde ogsaa det være opløst, at det ærede Medlems Forsøg paa at faae fjernet min Theori i det Spørgsmaal fra min Handlemaade og fremkalde Billedet af Inkonsekvents ere strandede. Enten maa det ærede Medlem slet ikke forstaa, hvorpaa hans Forslag gaar ud, eller ogsaa har det ærede Medlem grebet Beviserne ud af Luften uden at have mindste Begreb om, hvorvidt de passe eller ei. Nei, det, som staaer tilbage, det er det, at de Herrer ville have det etableret nu, at de tomme Stole skulle bestemme Udvalgenes Nedsættelse ligesaa godt som de Stole, der ere besatte; de Medlemmer, der ikke stemme eller ikke kunne stemme, fordi de kunne være langt borte, skulle have samme Ret som de, der ere til Stede, ved Udvalgs Nedsættelse. Det er det, der bestemmes, og der findes ikke, siger jeg, i vort parlamentariske Liv